

[Bramsnæs.]

ved, at i mange Tilfælde ligger de fleste Stemmesedler hos Bestyrelsen, og hvad skal saa en sølle Aktionær gøre? Han kan spørge paa Generalforsamlingen, men han faar ikke noget Svar. Hvis den højtærede Minister ulejligede sig med at gennemlæse Generalforsamlingsreferater, som af og til findes i Pressen, vilde han se, at nogle af de mest typiske Tilfælde er, at en Aktionær stiller et Spørgsmaal, og at der derefter bliver gjort en Bemærkning om, at det kan han skam ikke faa Svar paa. Hvis en Aktionær, der ikke har nogen stor Magt, men dog er interesseret i Selskabet, fordi han er Aktionær, under den nugældende Lovgivning vil rejse sig og spørge Bestyrelsen, hvilke andre Selskaber Bestyrelsens Medlemmer sidder i, kan man vist være ganske sikker paa, at han ikke faar noget Svar — i alt Fald kun et saadant Svar, som nok skal gøre, at han ikke spørger en anden Gang. Nej, det, der skulde være Tale om, var en Pligt for Bestyrelsen til at svare paa saadanne Spørgsmaal; det gælder ikke om at give Aktionærerne en Ret til at spørge, den har de nu, men den er ingenting værd, nej, der skulde paalægges Bestyrelsen Pligt til at give Oplysning, naar der blev spurgt. Det forekommer mig ogsaa at være et Spørgsmaal om Offentlighed og Ærlighed i Forholdet mellem Bestyrelse og Aktionærer. Der er jo undertiden hos Bestyrelsesmedlemmer en vis underlig Moral. Man skulde synes, at der burde gives Oplysning, naar der blev spurgt; man skulde tro, det var noget, der fulgte af sig selv. Men vi ved alle, at det gør det ikke, vi ved, at det er meget vanskeligt at faa at vide, hvordan Aktieselskaberne er indvævet i hinanden. Derfor er det nødvendigt, at der skabes en Mulighed for Aktionærerne til at faa noget saadant at vide; det er en Slags Aktionærbeskyttelse, og den skal der dog ogsaa være noget af i en Aktieselskabslov. Aktionærerne er ikke ligegyldige Personer i et Aktieselskab, de skal ogsaa have en Retsstilling, og de skal have Ret til at faa at vide, om deres Bestyrelse maa antages at arbejde for dette Selskabs Interesser, eller om den er saa stærkt knyttet til andre Selskaber, at den ikke kan det. Jeg hævder derfor stadig, at man burde indsætte en saadan Bestemmelse i Lovforslaget; den er efter min Mening af principiel Art og meget vigtig med Hensyn til Aktionærernes Retsstilling.

Med Hensyn til Bøderne udtalte den højtærede Minister, at de bevægede sig

efter Pristallet. Nu er der jo ellers ikke noget, som man har hørt det høje Ministerium skælde mere ud over end Pristallet; er der noget, som dette høje Ministerium og dets enkelte Medlemmer har bebrejdet Arbejdsgiverne, saa er det, at disse lod Lønnen regulere efter Pristallet. Hvor tidt har man ikke hørt, at det var det mest ødelæggende for de økonomiske Forhold at lade noget regulere af Pristallet, og saa staar den højtærede Minister op her og siger: Vi lader Bøderne regulere efter Pristallet! Det forstaar jeg ikke, det er inkonsekvent. Jeg mener for Resten ikke, det er nødvendigt at lade Bøderne regulere efter Pristallet; jeg synes ikke, de Bøder, der var foreslaaet i Staunings Forslag, var saa urimelige, at der var nogen Grund til Nedsættelse og til at anlægge Pristalsmaalestokken paa dem. Men naturligvis, naar man, som jeg sagde forleden, vil give Udtryk for, at det skal nu være billigere at være Aktieselskabslovovertræder under Ministeriet Madsen-Mygdal end under Ministeriet Ståuning, saa maa man lade Bøderne gaa ned. Hvor mange Mennesker i vort Land der vil sætte Pris paa denne Nedsættelse, vil jo Fremtiden vise.

Jeg udtalte dernæst i Forgaars et Ønske om, at Aktieselskaberne skulde have en Pligt til at meddele til Aktieselskabsregisteret, naar de indgik Prisaftaler. Dette Spørgsmaal ønsker den højtærede Minister imidlertid heller ikke inddraget under Behandlingen af nærværende Lovforslag. Det forstaar jeg ikke, jeg forstaar ikke, at den højtærede Minister afviser dette. Det nuværende Ministerium taler jo saa stærkt mod Prisaftaler; i Ministeriets almindelige Politik er Prisaftaler noget af det, som det fordømmer mest; enten de saa er af den ene eller den anden Art, Prisaftaler mellem Arbejdere og Arbejdsgivere ved Afslutning af Overenskomster eller Prisaftaler af andre Arter, saa fordømmer det nuværende Ministerium dem jo paa det skarpeste. Det er nu ikke sikkert, at de Prisaftaler, som Ministeriet taler mest imod, er de farligste; jeg tror, at de Prisaftaler, som indgaas imellem Aktieselskaber om at holde Priserne højere, end det er nødvendigt, er langt mere betydningsfulde for Samfundet end de Prisaftaler, som Ministeriet synes at beskæftige sig mest med. Det forekommer mig, at det høje Ministerium har en Pligt til ogsaa at interessere sig for Prisaftaler af den Art, som jeg omtaler her, for det er Prisaftaler, der udbytter Befolkningen,